

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Γ' Ματθαίου – Ματθ. 6, 22-33 (21/6/2015)

Τα δύο αφεντικά

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, καθάριος καί εὐθύς, ἔρχεται καί στή σημερινή Εὐαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου ἀδελφοί, νά ἐπισημάνει καί νά καυτηριάσει τήν ὑποκριτική, πολλές φορές, στάση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στό θέλημα καί στό νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτοντας τό γεγονός ὅτι μπορεῖ οἱ αἰῶνες νά περνοῦν, ἡ ἱστορία νά γυρνᾷ τίς σελίδες της, ὁ κόσμος νά μεταλλάσσεται, οἱ κοινωνίες νά ἐξελίσσονται, ἡ ἀνθρώπινη νοοτροπία, ὁμως, παραμένει ἡ ἴδια. Πρόκειται γιά τή νοοτροπία πού θέλει νά συμβιβάσει τά ἀσυμβίβαστα, νά τά χωρέσει ὅλα, δημιουργώντας ἕνα πλαίσιο πλάνης καί υποκρισίας μέσα μας

Δέ μπορεῖ κανεῖς νά δουλεύει, ταυτόχρονα, γιά δύο ἀφεντικά καί μάλιστα, μέ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα συμφέροντα. Ἡ θά πρέπει νά ἀφοσιωθεῖ στό ἕνα καί νά ἐγκαταλείψει τό ἄλλο ἢ θά πρέπει νά προσποιηθεῖ πιστότητα καί στά δύο, εὐρισκόμενος συνέχεια μπροστά στόν κίνδυνο ν' ἀποκαλυφθεῖ, νά ὑποστεῖ τίς συνέπειες των πράξεών του καί νά τιμωρηθεῖ. Ὁ Κύριος δανείζεται, ἀκόμα μιά φορά, εἰκόνες ἀπό τή ζωή καί τήν κοινωνική πραγματικότητα, γιά νά μεταλαμπαδεύσει στούς ἀκροατές του τίς μεγάλες καί σωστικές ἀλήθειες τῆς διαδασκαλίας Του. Γιά νά δοῦμε, λοιπόν, τί κρύβεται πίσω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῶν ἀπλῶν, ἀλλά τόσο σημαντικῶν αὐτῶν λόγων τοῦ Θεανθρώπου.

Στόν κόσμο αὐτό, θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ὑπάρχουν δύο ἀφεντικά πού διεκδικοῦν, κατά κάποιον τρόπο, τήν πιστότητα καί τήν ἀφοσίωσή μας. Τό ἕνα εἶναι ὁ Θεός, ὁ πατέρας τῶν ἀνθρώπων καί δημιουργός τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὁ ἀποκλειστικός ἄρχοντας *ὁρατῶν τε πᾶντων καί ἀοράτων*. Εἶναι Εκείνος πού χάραξε γιά τούς ἀνθρώπους τό δρόμο πού ὀδηγεῖ στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἕνα δρόμο δύσβατο, ὁμως, γεμάτο ἀγκάθια, στενό καί τεθλημένο, στή διαδρομή τοῦ ὁποίου συναντᾷ κανεῖς θλίψεις, δοκιμασίες, ἀποτυχίες, ἕνα δρόμο βρεγμένο ἀπό τά δάκρυα της ζωῆς, ἕνα δρόμο σταυρικό καί ἀνηφορικό, στό τέλος τοῦ ὁποίου, ὁμως, συναντᾷ κανεῖς τό φῶς, τή δόξα, τόν στέφανο τῆς νίκης, τή λύτρωση, τή δικαίωση, τήν ἀληθινή ζωή.

Τό ἄλλο ἀφεντικό, πού προσπαθεῖ, μέ νύχια καί μέ δόντια, νά ἐπιβληθεῖ, εἶναι ὁ διάβολος, ὁ ἄρχοντας τοῦ ψεύδους καί τοῦ σκότους, ἡ ἐξουσία τοῦ ὁποίου, ὁμως, περιορίζεται μόνο στήν παρούσα ζωή. Γι' αὐτό καί ὅλες του οἱ ἐνέργειες καί οἱ προσπάθειες ἐξαντλοῦνται στό νά παραπλανήσουν τόν ἄνθρωπο σ' αὐτή τή ζωή, ἀνοίγοντάς του ἕνα δρόμο στρωμένο μέ λουλούδια, φαρδύ καί εὐχάριστο, ἕνα δρόμο ἀπολαύσεων, ἀνέσεων, χωρίς περιορισμούς, χωρίς ἀναστολές, πού ἱκανοποιεῖ τήν ἀμαρτωλή φύση τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ὁ πόνος, τά δάκρυα, οἱ θλίψεις δέν ἔχουν θέση, ὅπου ἡ πρόοδος καί οἱ ἐπιτυχίες γίνονται, κατά τρόπον σκανδαλώδη, πραγματικότητα. Κρύβει, ὁμως, ὁ διάβολος ἀπ' τούς ἀνθρώπους τήν πιό βασική ἀλήθεια: ὅτι ὁ δρόμος αὐτός δέ βγάξει πουθενά ἄλλοῦ, παρά σέ μιά πόρτα κλειστή.

Ἀπέναντι σ' αὐτή τήν πραγματικότητα οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν ἐποχῶν στάθηκαν καί κινήθηκαν κατά τρεῖς διαφορετικούς τρόπους, χωριζόμενοι σέ

τρεις κατηγορίες: Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν εκείνοι που συνειδητά αρνούνται την ύπαρξη του Θεού κι επομένως, την προοπτική μιας άλλης ζωής στα πλαίσια της Βασιλείας των ουρανών. Η στάση τους αυτή συνεπάγεται την ένασχόλησή τους αποκλειστικά με τη γήινη πραγματικότητα, την χωρίς ένδοιασμούς ροπή προς την αμαρτία και τις ενέργειές της, μία ζωή χωρίς ηθικές αναστολές, όπου το καλό και το κακό είναι έντελώς υποκειμενικό, που οριοθετείται από κοσμικά και νομικά, ίσως, πλαίσια.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν οι άνθρωποι που ζουν μία ζωή πραγματικά αφιερωμένη στο Θεό, κληρικοί και λαϊκοί, που πάντα μπροστά τους, σε κάθε τους ενέργεια, έχουν το θέλημα του Θεού, οι άνθρωποι με ηθικές αναστολές, που έναρμονίζουν τη ζωή τους στην προοπτική της Βασιλείας των ουρανών. Είναι εκείνοι που ζουν μέσα στον κόσμο, εργάζονται και προσφέρουν τα χαρίσματά τους μέσα στον κόσμο, με διάθεση, όμως, ευχαριστιακή κι έχοντας πάντα ως όδοδείκτη ασφαλείας το λόγο του Θεού.

Στην τρίτη κατηγορία, δυστυχώς, ανήκουν οι περισσότεροι. Είναι οι Χριστιανοί που φιγουράρουν ως άνθρωποι του Θεού και της Εκκλησίας, που εκκλησιάζονται, ίσως, που θέλουν να φαίνονται και να επιδεικνύουν την ευσέβειά τους, δε μπορούν, όμως, να κρύψουν το διπλό τους πρόσωπο, όταν θίγεται το προσωπικό τους συμφέρον, δε λένε όχι στις άνεσεις και την καλοπέραση, όταν δίπλα τους οι συνάνθρωποι τους υποφέρουν άβοήθητοι, είναι λάτρεις του χρήματος και του πλούτου, που συχνά αποκτούν με τρόπους όχι και τόσο έντιμους και διαφανείς, τους άρέσει να συζητούν, επί ύψηλου επιπέδου, για το Θεό, για μεταφυσικές υποθέσεις, χωρίς να καταλαβαίνουν, όμως, ότι η σπουδαιότερη συζήτηση για το Θεό είναι η συζήτηση με τον ίδιο το Θεό, διά της προσευχής. Είναι οι άνθρωποι που προσποιούνται, τελικά, άφοσώση σε δύο αφεντικά, προσαρμόζοντας την πίστη και τη Χριστιανική ζωή στα δικά τους μέτρα.

Αν κάνουμε μία αυτοεξέταση, αδελφοί μου, με τρόπο ίσως αποκαλύψουμε ότι οι περισσότεροι από εμάς ανήκουμε στην τρίτη κατηγορία. Αλλά, αυτή η αυτοεξέταση είναι πολύ σημαντική και τελικά, αποδεινύεται σωτήρια, όταν γίνεται με διάθεση ταπεινή και πνεύμα αλλαγής από το δρόμο της συνδιαλλαγής με το Θεό και το διάβολο, στο δρόμο της καταλλαγής με τον έαυτό μας και το Δημιουργό μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.